Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (ôsma komora)

z 12. mája 2021 *

„Odvolanie – Verejná služba – Bývalý zmluvný zamestnanec – Sociálne zabezpečenie – Spoločný systém zdravotného poistenia (SSZP) – Článok 95 Podmienok zamestnávania ostatných zamestnancov Európskej únie (PZOZ) – Zachovanie účasti na poistení po odchode do dôchodku – Podmienka trvania zamestnania viac ako tri roky – Žiadosť o účasť na poistení v SSZP po prevode práv na dôchodok – Uznanie započítateľných odpracovaných rokov na účely dôchodku za roky služby – Zamietnutie žiadosti – Žaloba o neplatnosť – Akt spôsobujúci ujmu – Uznesenie Všeobecného súdu, ktorým sa konštatuje neprípustnosť žaloby – Zrušenie“

Vo veci C-202/20 P,

ktorej predmetom je odvolanie podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, podané 12. mája 2020,

Claudio Necci, bydliskom v Bruseli (Belgicko), v zastúpení: pôvodne S. Orlandi a T. Martin, avocats, neskôr S. Orlandi, avocat,

odvolateľ,

ďalší účastníci konania:

Európska komisia, v zastúpení: B. Mongin a S. Bohr, splnomocnení zástupcovia,

žalovaná v prvostupňovom konaní,

Európsky parlament, v zastúpení: J. Van Pottelberge a I. Terwinghe, splnomocnení zástupcovia,

Rada Európskej únie, v zastúpení: M. Bauer a M. Alver, splnomocnení zástupcovia,

vedľajší účastníci konania v prvostupňovom konaní,

SÚDNY DVOR (ôsma komora),

v zložení: predseda ôsmej komory N. Wahl, sudcovia F. Biltgen (spravodajca) a L. S. Rossi,

generálny advokát: M. Bobek,

tajomník: Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

* Jazyk konania: francúzština.

so zreteľom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálneho advokáta, že vec bude prejednaná bez jeho návrhov,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Svojím odvolaním sa odvolateľ domáha zrušenia uznesenia Všeobecného súdu Európskej únie z 25. marca 2020, Necci/Komisia (T-129/19, neuverejnené, ďalej len „napadnuté uznesenie“, EU:T:2020:131), ktorým tento súd zamietol ako neprípustnú jeho žalobu o neplatnosť podľa článku 270 ZFEÚ namierenú proti rozhodnutiu Komisie z 18. apríla 2018, ktorým bola implicitne zamietnutá jeho žiadosť o účasť v spoločnom systéme zdravotného poistenia inštitúcií Európskych spoločenstiev (SSZP) z 18. decembra 2017 (ďalej len „sporné rozhodnutie“).

Právny rámec

Služobný poriadok úradníkov Európskej únie

2 Článok 72 ods. 1 Služobného poriadku úradníkov Európskej únie (ďalej len „služobný poriadok“), zmeneného nariadením Európskeho parlamentu a Rady (EÚ, Euratom) č. 1080/2010 z 24. novembra 2010 (Ú. v. EÚ L 311, 2010, s. 1), v podstate stanovuje, že úradník, jeho manžel/manželka, ak tento manžel/manželka nemá nárok na dávky rovnakého druhu a v rovnakej výške podľa iného právneho ustanovenia alebo právnych predpisov, jeho deti a ostatné závislé osoby sú zdravotne poistení v SSZP. Podľa článku 72 ods. 2 prvého pododseku služobného poriadku:

„Úradník, ktorý zostal v službách Únie až do veku odchodu do dôchodku alebo ktorý poberá podporu v invalidite, má po odchode zo služby nárok na dávky stanovené v odseku 1. Výška príspevku sa vypočíta s prihliadnutím na výšku dôchodku alebo podpory v invalidite.“

3 Článok 90 služobného poriadku, zmeneného nariadením č. 1080/2010, patrí do hlavy VII tohto nariadenia s názvom „Opravné prostriedky“ a znie takto:

„1. Každá osoba, na ktorú sa vzťahuje tento služobný poriadok, môže predložiť menovaciemu orgánu žiadosť, aby prijal rozhodnutie, ktoré sa jej týka. Orgán oznámi dotknutej osobe svoje odôvodnené rozhodnutie do štyroch mesiacov odo dňa predloženia žiadosti. Ak po uplynutí tejto lehoty nedostala dotknutá osoba žiadnu odpoveď, žiadosť sa pokladá za zamietnutú; proti takémuto zamietnutiu môže podať sťažnosť v súlade s nasledujúcim odsekom.

2. Každá osoba, na ktorú sa vzťahuje tento služobný poriadok, môže predložiť menovaciemu orgánu sťažnosť na akt, ktorý má na ňu negatívny účinok, ak uvedený orgán prijal rozhodnutie alebo ak neprijal opatrenie predpísané služobným poriadkom. Sťažnosť sa musí podať do troch mesiacov. …

…“

4 Článok 11 prílohy VIII služobného poriadku, zmeneného nariadením Rady (ES, Euratom) č. 723/2004 z 22. marca 2004 (Ú. v. EÚ L 124, 2004, s. 1; Mim. vyd. 01/002, s. 130), v odseku 2 stanovoval:

„Úradník, ktorý vstúpi do služieb Spoločenstiev po:

– odchode zo služieb štátnej správy alebo vnútroštátnej alebo medzinárodnej organizácie;

alebo

– vykonávaní činnosti ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba,

má po uvedení do funkcie, ale pred získaním nároku na výplatu starobného dôchodku v zmysle článku 77 služobného poriadku, právo voči Spoločenstvám na kapitálovú hodnotu, aktualizovanú ku dňu skutočného prevodu, práv na dôchodok, ktoré získal na základe tejto služby alebo týchto činností.

V takom prípade inštitúcia, v ktorej je zamestnanec zamestnaný, určí s ohľadom na základnú mzdu zamestnanca, jeho vek a kurz platný v deň žiadosti o prevod, pomocou všeobecných vykonávacích ustanovení, počet rokov zamestnania potrebných pre odchod do dôchodku, ktoré sú mu započítané v rámci systému dôchodkového zabezpečenia Spoločenstva za predchádzajúce obdobie služby, na základe prevedeného kapitálu, po odpočítaní čiastky predstavujúcej zhodnotenie kapitálu medzi dňom žiadosti o prevod a skutočným dňom prevodu.

…“

Podmienky zamestnávania ostatných zamestnancov Európskej únie

5 Článok 95 Podmienok zamestnávania ostatných zamestnancov Európskej únie, zmenených nariadením č. 1080/2010 (ďalej len „PZOZ“), stanovuje:

„… Článok 72 ods. 2 a 2a Služobného poriadku sa nevzťahuje na zmluvného zamestnanca, ktorý zostal v službách Únie až do veku 63 rokov, ak nebol v pracovnom pomere ako zmluvný zamestnanec dlhšie ako 3 roky.“

Okolnosti predchádzajúce sporu

6 Všeobecný súd zhrnul okolnosti predchádzajúce sporu v nižšie uvedených bodoch napadnutého uznesenia:

„1 Žalobca, Claudio Necci, pôsobil v Európskej komisii vo funkcii… ako zmluvný zamestnanec od 1. júla 2009 do 30. júna 2011.

2 Dňa 27. októbra 2010 požiadal žalobca podľa článku 11 ods. 2 prílohy VIII služobného poriadku [zmeneného nariadením č. 723/2004] o prevod práv na dôchodok…, ktoré nadobudol počas svojho pôsobenia v talianskej správe, do dôchodkového systému inštitúcií Európskej únie (ďalej len ‚DSEÚ‘).

3 Žalobca 1. júla 2011 ukončil svoje pôsobenie v Komisii a odišiel do dôchodku vo veku 64 rokov.

4 Rozhodnutím z 18. júla 2011 Komisia určila výšku nárokov žalobcu na dôchodok. Zároveň ukončila jeho účasť v [SSZP], pričom vychádzala z článku 95 [PZOZ], ktorý podmieňuje zachovanie práva na účasť v SSZP v prípade zmluvného zamestnanca, ktorý zostal v službách Únie až do dôchodkového veku, splnením podmienky dĺžky zamestnania ako zmluvného zamestnanca, presahujúceho tri roky. Proti rozhodnutiu Komisie z 18. júla 2011 nebol podaný opravný prostriedok.

5 Dňa 12. februára 2014 talianska dôchodková poisťovňa informovala Komisiu, že suma kapitálovej hodnoty predstavujúcej práva žalobcu na dôchodok v čase podania žiadosti [o prevod práv na dôchodok] predstavovala 383 570,92 eura.

6 E-mailom z 18. marca 2014 služobné orgány Komisie zaslali žalobcovi informačný list týkajúci sa predbežného výpočtu jeho odpracovaných rokov a požiadali ho, aby prijal rozhodnutie o prevode jeho práv na dôchodok. Tento dokument, ktorý odkazoval na článok 95 PZOZ, pripomínal

podmienku, podľa ktorej boli tri roky skutočnej služby v rámci inštitúcií Únie nevyhnutné na to, aby sa na osobu vzťahovalo poistenie proti rizikám chorôb poskytované týmito inštitúciami, a upriamil pozornosť žalobcu na dôsledky, ktoré môže mať [prevod jeho práv na dôchodok].

7 Žalobca zaslal 11. apríla 2014 e-mail Úradu pre správu a úhradu individuálnych nárokov (PMO), v ktorom požiadal o predĺženie lehoty na prijatie jeho rozhodnutia o [prevode jeho nárokov na dôchodok]. Dodal: ‚Som si vedomý toho, že stratím zdravotné poistenie v Taliansku a že nebudem poistený v rámci SSZP Komisie. Chcel by som si vyžiadať viac informácií o súkromnom poistení'. Komisia mu predĺžila uvedenú lehotu do 5. mája 2014.

8 Žalobca 6. mája 2014 prijal predbežnú ponuku [prevodu svojich práv na dôchodok], na základe ktorej mu boli uznané dodatočné odpracované roky, ktoré sa mali zohľadniť v DSEÚ v rozsahu 16 rokov, 9 mesiacov a 17 dní.

…

11 Talianska dôchodková poisťovňa 14. augusta 2017 previedla do DSEÚ sumu 387 768,73 eura z titulu vnútroštátnych práv žalobcu na dôchodok.

12 Komisia 19. septembra 2017 prijala prvé rozhodnutie o započítaní odpracovaných rokov, na základe ktorého sa žalobcovi uznala dodatočná doba platenia príspevkov v rámci DSEÚ v rozsahu 14 rokov a 9 dní. Na základe sťažnosti podanej žalobcom 18. decembra 2017 a prijatej 14. marca 2018 sa výška tohto započítania zvýšila na 16 rokov, 9 mesiacov a 17 dní.

13 Žalobca predložil PMO 18. decembra 2017 po prevode svojich práv na dôchodok žiadosť o pristúpenie k poisteniu v rámci SSZP.

14 Táto žiadosť bola 18. apríla 2018 implicitne zamietnutá [toto implicitné zamietnutie je sporným rozhodnutím] v súlade s článkom 90 ods. 1 služobného poriadku [zmeneného nariadením č. 1080/2010].

15 Žalobca podal 18. júla 2018 proti [spornému rozhodnutiu] sťažnosť podľa článku 90 ods. 2 služobného poriadku [zmeneného nariadením č. 1080/2010].

16 Jeho sťažnosť bola zamietnutá rozhodnutím z 19. novembra 2018. Toto rozhodnutie je založené na skutočnosti, že sťažnosť bola neprípustná, pretože mala byť podaná proti rozhodnutiu z 18. júla 2011, ktorým sa stanovila výška nárokov žalobcu na dôchodok a v ktorom sa uvádzalo, že nie je poistený v SSZP."

Konanie na Všeobecnom súde a napadnuté uznesenie

7 Návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 25. februára 2019 podal žalobca žalobu o neplatnosť sporného rozhodnutia. Táto žaloba sa opierala o dva žalobné dôvody, pričom prvý žalobný dôvod bol založený na porušení článku 95 PZOZ a druhý žalobný dôvod bol subsidiárne založený na protiprávnosti tohto ustanovenia s ohľadom na článok 45 ZFEÚ.

8 Komisia vo svojom vyjadrení k žalobe uviedla, že žaloba je neprípustná, pretože jej predchádzala sťažnosť, ktorá bola rovnako neprípustná. Podľa Komisie bola sťažnosť neprípustná, pretože mala byť podaná proti rozhodnutiu z 18. júla 2011, ktorým sa rozhodlo o právach žalobcu na dôchodok a v ktorom bolo uvedené, že nie je poistený v rámci SSZP (ďalej len „rozhodnutie z 18. júla 2011"). Táto inštitúcia subsidiárne navrhla zamietnuť žalobné dôvody uvádzané odvolateľom.

9 Všeobecný súd napadnutým uznesením zamietol žalobu ako neprípustnú. V prvom rade sa domnieval, že rozhodnutie z 18. júla 2011 je končeným aktom spôsobujúcim ujmu, keďže odvolateľ proti nemu nepodal sťažnosť. Všeobecný súd, ktorý v tomto ohľade pripomenul, že zamestnanec, ktorý nepodal opravný prostriedok proti aktu, ktorý mu spôsobuje ujmu, nemôže prostredníctvom neskoršieho návrhu napraviť toto opomenutie, pokiaľ nenastane nová zásadná skutočnosť, ktorá by bola spôsobilá odôvodniť opätovné preskúmanie jeho situácie, sa domnieval, že prevod práv žalobcu na dôchodok nepredstavuje takúto skutočnosť najmä preto, že takýto prevod nezmenil situáciu žalobcu, pokiaľ ide o jeho účasť na poistení v SSZP. Všeobecný súd dospel na základe vyššie uvedeného k záveru, že odvolateľ nemôže na základe svojej žiadosti o účasť v SSZP zo 17. decembra 2017 znovu získať právo podať žalobu proti rozhodnutiu z 18. júla 2011.

Návrhy účastníkov konania na Súdnom dvore

10 Svojím odvolaním odvolateľ navrhuje, aby Súdny dvor:

– zrušil napadnuté uznesenie,

– vrátil vec Všeobecnému súdu a

– rozhodol, že o trovách konania sa rozhodne neskôr.

11 Komisia navrhuje, aby Súdny dvor:

– zamietol odvolanie a

– uložil odvolateľovi povinnosť nahradiť trovy konania.

O odvolaní

12 Na podporu svojho odvolania odvolateľ uvádza tri odvolacie dôvody, z ktorých prvý je založený na skreslení predmetu sporu, druhý na porušení práva na účinný prostriedok nápravy a tretí na porušení zásady jednotnosti uplatnenej právnej úpravy.

O prvom odvolacom dôvode

Argumentácia účastníkov konania

13 Svojím prvým odvolacím dôvodom odvolateľ namieta skreslenie predmetu sporu, pretože Všeobecný súd v bode 45 napadnutého uznesenia konštatoval, že aktom, ktorý mu spôsobuje ujmu, je rozhodnutie z 18. júla 2011. Odvolateľ tvrdí, že toto rozhodnutie nespochybňuje a že nemal záujem ho napadnúť, pretože Komisia v ňom správne konštatovala, že v súlade s článkom 95 PZOZ od okamihu jeho odchodu do dôchodku viac nemôže byť poistený v SSZP, pretože vykonával funkciu zmluvného zamestnanca po dobu kratšiu ako tri roky. Naopak jeho žaloba o neplatnosť bola namierená proti spornému rozhodnutiu, na základe ktorého ho Komisia odmietla poistiť v SSZP od 19. septembra 2017 z dôvodu, že talianske nároky na dôchodok prevedené do DSEÚ nemožno uznať za roky služby v zmysle uvedeného ustanovenia.

14 Podľa odvolateľa sa rozhodnutie z 18. júla 2011 a sporné rozhodnutie zakladajú na odlišných dôvodoch, a teda nemajú rovnaký predmet, keďže prvé z nich sa zakladá na konštatovaní, podľa ktorého nebol žalobca zamestnaný v Únii po dobu dlhšiu ako tri roky a druhé konkretizuje odmietnutie administratívy uznať započítané odpracované roky na účely dôchodku za roky služby v zmysle článku 95 PZOZ.

15 Odvolateľ uvádza, že aj keď je pravda, že 18. júla 2011 bol upozornený na skutočnosť, že Komisia vykladá článok 95 PZOZ v tom zmysle, že vylučuje započítané odpracované roky na účely dôchodku v rámci prípadného prevodu práv na dôchodok. Toto upozornenie však vyjadruje len budúci zámer administratívy neprehodnotiť účasť odvolateľa na poistení v SSZP v prípade prevodu jeho práv na dôchodok. Uvedené upozornenie nemožno považovať za upozornenie spôsobujúce odvolateľovi ujmu, keďže priamo a bezprostredne nezasahuje do jeho záujmov v čase jeho odchodu do dôchodku tým, že podstatným spôsobom mení jeho právne postavenie.

16 Odvolateľ dodáva, že úvahy Všeobecného súdu uvedené v bodoch 46 a 52 napadnutého uznesenia, pokiaľ ide o skutočnosť, že s úplnou znalosťou veci súhlasil s prevodom svojich práv na dôchodok, nemajú vplyv na prípustnosť žaloby o neplatnosť namierenej proti spornému rozhodnutiu. Domnieva sa totiž, že nemohol napadnúť odmietavé rozhodnutie Komisie, ktorá sa rozhodla nezohľadniť započítané odpracované roky na účely dôchodku skôr, ako došlo k tomuto prevodu.

17 Komisia spochybňuje existenciu namietaného skreslenia a navrhuje druhý odvolací dôvod zamietnuť. Odkazujúc na bod 51 napadnutého uznesenia, táto inštitúcia tvrdí, že skutočný prevod talianskych práv na dôchodok nemohol ovplyvniť podmienky uplatnenia článku 95 PZOZ, keďže tento prevod nezmenil počet rokov, počas ktorých bol žalobca zamestnaný Úniou ako zmluvný zamestnanec v zmysle tohto ustanovenia. Neexistuje totiž nijaká súvislosť medzi týmto ustanovením a článkom 11 prílohy VIII služobného poriadku zmeneného nariadením č. 723/2004, ktorý umožňuje zvýšiť počet odpracovaných rokov na dôchodok prevodom príspevkov zaplatených na základe vnútroštátneho systému. Odvolateľ preto nesprávne zlúčil roky skutočného zamestnania v službách Únie s počtom odpracovaných rokov na účely dôchodkového zabezpečenia, ktoré mu boli priznané z dôvodu predmetného prevodu.

18 Podľa Komisie mali rozhodnutie z 18. júla 2011 a sporné rozhodnutie odlišný predmet, ako uznáva aj sám odvolateľ. Toto posledné uvedené rozhodnutie týkajúce sa počtu prevedených uznaných odpracovaných rokov na účely dôchodku nemôže predstavovať novú skutočnosť z hľadiska posúdenia počtu rokov zamestnania v zmysle článku 95 PZOZ, ktorý bol s konečnou platnosťou určený v rozhodnutí z 18. júla 2011. Keďže prevedené odpracované roky na účely dôchodku nemôžu zmeniť počet rokov služby v Únii, nemôžu podstatným spôsobom zmeniť situáciu odvolateľa v porovnaní so situáciou, ktorá viedla k tomuto rozhodnutiu.

19 Rozhodnutie z 18. júla 2011 nie je „upozornením“, ako to tvrdí odvolateľ a ani sa v ňom neuvádza, že rozhodnutie o odňatí zdravotného poistenia v rámci SSZP je len dočasné. Naopak v tomto rozhodnutí sa konštatuje, že odvolateľ počas svojho dôchodku nebude môcť využívať takéto poistné krytie a uplatnilo by sa s okamžitým účinkom.

Posúdenie Súdnym dvorom

20 Svojím prvým odvolacím dôvodom odvolateľ v podstate namieta, že Všeobecný súd skreslil predmet sporu, keď v napadnutom uznesení dospel k záveru, že sporné rozhodnutie len potvrdzuje akt, ktorý mu spôsobuje ujmu, konkrétne rozhodnutie z 18. júla 2011 bez toho, aby nastala akákoľvek nová a relevantná skutočnosť, ktorá by odôvodňovala opätovné preskúmanie tohto rozhodnutia aj napriek tomu, že dotknuté rozhodnutia boli založené na odlišných dôvodoch, a teda nemali rovnaký predmet.

21 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že akt len potvrdzuje predchádzajúci akt v tom prípade, ak v porovnaní s týmto posledným aktom neobsahuje žiadnu novú skutočnosť. Čo sa týka návrhu na opätovné preskúmanie predchádzajúceho rozhodnutia, ktoré nadobudlo právoplatnosť, z ustálenej judikatúry vyplýva, že len existencia nových zásadných skutočností môže odôvodniť predloženie takéhoto návrhu (rozsudok z 15. novembra 2018, Estónsko/Komisia, C-334/17 P, neuverejnený, EU:C:2018:914, bod 46 a citovaná judikatúra).

22 V prejednávanej veci však treba konštatovať, ako pripúšťa aj samotná Komisia, že rozhodnutie z 18. júla 2011 a sporné rozhodnutie majú odlišný predmet. Druhé rozhodnutie preto nemožno považovať za výlučne potvrdzujúce prvé rozhodnutie.

23 Na jednej strane sa totiž rozhodnutím z 18. júla 2011 ukončilo poistenie žalobcu v SSZP s účinnosťou od 1. júla 2011, teda odo dňa jeho odchodu do dôchodku podľa článku 95 PZOZ, podľa ktorého je takéto poistenie zmluvného zamestnanca po skončení jeho služobného pomeru podmienené dovŕšením dĺžky zamestnania tohto zamestnanca v službách Únie dlhšej ako tri roky. Na druhej strane sa sporným rozhodnutím zamietla žiadosť odvolateľa o poistenie v SSZP od 19. septembra 2017 v nadväznosti na prevod jeho talianskych práv na dôchodok, keďže započítané odpracované roky nemožno považovať za roky služby v zmysle uvedeného ustanovenia.

24 Z toho vyplýva, že žiadosť o poistenie v SSZP založená na prevode uvedených práv na dôchodok predstavuje v porovnaní s rozhodnutím z 18. júla 2011 novú skutočnosť v zmysle judikatúry citovanej v bode 21 tohto rozsudku.

25 V tejto súvislosti sa nemožno domnievať, že predmetom uvedeného rozhodnutia bolo odmietnutie uznania započítaných odpracovaných rokov na účely dôchodku žalobcu za roky služby na účely uplatnenia článku 95 PZOZ. Žalobca totiž nielenže nepodal žiadosť v tomto zmysle pred prijatím uvedeného rozhodnutia, ale ani nemal možnosť takúto žiadosť podať, pretože aj keď už v priebehu roka 2010 požiadal o prevod talianskych práv na dôchodok, ku skutočnému prevodu došlo až v roku 2017.

26 Takéto odmietnutie by sa teda týkalo budúcej a hypotetickej situácie, a žalobca by preto nemal aktívnu legitimáciu na podanie žaloby proti tomuto odmietnutiu pre nedostatočný záujem na konaní, pričom takýto záujem musí vzniknúť a skutočne existovať už v čase podania žaloby (pozri v tomto zmysle rozsudok z 23. novembra 2017, Bionorica a Diapharm/Komisia, C-596/15 P a C-597/15 P, EU:C:2017:886, body 83 a 84, ako aj citovanú judikatúru).

27 Navyše konštatovanie Všeobecného súdu uvedené v bode 51 napadnutého uznesenia, v zmysle ktorého prevod talianskych práv odvolateľa na dôchodok do DSEÚ nezmenil jeho právne postavenie vzhľadom na jeho poistenie v SSZP, rovnako ako tvrdenie Komisie, podľa ktorého odvolateľ nesprávne spája roky skutočného zamestnania v službách Únie s počtom odpracovaných rokov priznaných na základe tohto prevodu, nemôžu spochybniť sporné rozhodnutie, ale naopak potvrdzujú jeho správnosť.

28 Z vyššie uvedeného vyplýva, že Všeobecný súd tým, že rozhodol, že za akt spôsobujúci žalobcovi ujmu sa má považovať rozhodnutie z 18. júla 2011 a že jeho žaloba o neplatnosť podaná proti spornému rozhodnutiu bola z tohto dôvodu neprípustná, skreslil v napadnutom uznesení predmet tejto žaloby.

29 Za týchto podmienok treba vyhovieť prvému odvolaciemu dôvodu, a teda zrušiť napadnuté uznesenie bez toho, aby bolo potrebné preskúmať druhý a tretí odvolací dôvod.

O dôsledkoch zrušenia napadnutého rozsudku

30 V súlade s článkom 61 prvým odsekom Štatútu Súdneho dvora Európskej únie Súdny dvor môže v prípade zrušenia rozhodnutia Všeobecného súdu buď vrátiť vec na rozhodnutie Všeobecného súdu, alebo vydať konečný rozsudok v spore sám, ak to stav konania dovoľuje.

31 Keďže v prejednávanej veci Všeobecný súd zamietol žalobu odvolateľa ako neprípustnú a v dôsledku toho nepreskúmal dôvody, ktoré odvolateľ uviedol na podporu svojej žaloby, Súdny dvor zastáva názor, že stav konania nedovoľuje, aby sám vydal konečný rozsudok. Vec preto treba vrátiť Všeobecnému súdu na ďalšie konanie.

O trovách

32 Keďže sa vec vracia Všeobecnému súdu, o trovách konania sa rozhodne neskôr.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (ôsma komora) rozhodol takto:

1. **Uznesenie Všeobecného súdu Európskej únie z 25. marca 2020, Necci/Komisia (T-129/19, neuverejnené, EU:T:2020:131), sa zrušuje.**

2. **Vec sa vracia Všeobecnému súdu Európskej únie.**

3. **O trovách konania sa rozhodne neskôr.**

Podpisy